

Sütő Gábor *

Szellemi önvédelmünkről (Nem csak pedagógusoknak)

A szellemi önvédelem és honvédelem egyidős a nemzettel, s a társadalom, és egyben minden tudatos állampolgár létfontosságú hazafias kötelességét képezi. Akkor is, ha látszólag nincs napirenden, de különösen akkor, ha nyíltan, vagy alattomosan tiltják. Sorsfordulókon, kritikus időszakokban nincs parancsolóbb követelmény. Történik mindez annak tudatában és okán, hogy aki uralja a múltat, az uralja a jelent, és uralni fogja a jövőt is. Jelentőségét példázza, hogy 1939-ben, a második világháború közeledtét, és azt érezve, hogy országunk nem lesz képes kimaradni belőle, Pethő Sándor az általa szerkesztett Magyar Nemzetben Szabó Zoltánnal együtt „Szellemi honvédelem” címmel állandó rovatot indított. Később pedig megjelentették a „Szellemi Honvédelem Naptára” című kiadványt, amelyben rajtuk kívül kifejtették e tételt alátámasztó véleményüket a kor nagy szellemei, mint Babits Mihály, Tamási Áron Móricz Zsigmond, Szabó Dezső, Márai Sándor, Kassák Lajos, Szekfű Gyula, Illyés Gyula, Veres Péter, Kodolányi János, Erdei Ferenc, Ortutay Gyula, Darvas József és mások. A kezdeményezés értelmét és törekvéseit Szabó Zoltán így fogalmazta meg: *„a Szellemi Honvédelemnek három iránya van: egyrészt ami a múltat illeti: meg akarja a magyart tanítani az emlékezésre és a régiek példájának követésére, az azon való okulásra. Ami a jelent illeti, meg akarja tanítani a magyart a könyörtelen önismeretre, mely láttatja jelen helyzetünket, az álmódosítás fátylai és a problémáktól való menekülés ábrándjai nélkül. Ami pedig a jövőt illeti, föl akarja ismertetni a magyarral jövőbeli hivatásunkat, nagy céljainkat, melyek méltók nagy múltunkhoz és ahhoz, hogy meg kell mutatnunk Európa többi népeinek, mit tudunk és a népek nagy családjában mennyire fontos hely a miénk.”* Nemzetünk által átélt egyéb történelmi események is hol dicsőségesen, hol drámaian igazolják a múlt, jelen és jövő uralásáról szóló tétel helyességét. Ezért csak megdöbbenőnek látszik, ám törvényszerű, hogy a rendszerváltások sem okoztak benne semmiféle változást. Kiváltképpen szemléltetik ezt a legutóbbi rendszerváltás eredményeként felerősödött nemzetidegen és nemzetellenes fejlemények. **Emiatt jelenleg égető szükségünk van a tudatos, következetes, megalkuvás nélküli szellemi önvédelemre.** A második világháború előtt a politika és a hatalom képviselőinek többsége képtelen volt felismerni az ország, a nemzet valódi érdekeit, de a szellemi önvédők megtalálták a követésre alkalmas utat, csak nem volt erejük kikényszeríteni a rátérést. E tevékenység és művelőik nem is állhatnak ma sem személyek, körök, de még pártok szolgálatában sem; kizárólag **a történelmi nemzetet** szolgálhatják. Ha nem ezt teszik, nem képeznek és nem is végeznek nemzeti szellemi önvédelmet.

Tapasztalhattuk, amikor nemzetidegen klikk, például az egyenlőbbekként emlegetett személyek kisajátítják a szellem világát az ténylegesen a magyar jövőt fenyegeti. A múlt rendszerben olyan képviselőik, mint Révai József, Aczél György és mások korlátozták a nemzeti törekvéseket, s tolakodó követőik és híveik ezt folytatják a mostaniban. Tehetik, mert bennük nézzük, hogy az önmagukat kendőzetlenül nemzetidegenként megfogalmazó egyének, csoportok, szervezetek úzik magyarellenes mesterkedéseiket, akadályozzák, tiltják szellemi önvédelmünk kialakulását. Köztük egyre gyakrabban és mind ellenségesebben lép fel a Tett és Védelem elnevezésű, magyarokat feljelentgető, szellemi terrort gyakorló zsidó önvédelmi szervezet. Immár azt a jogot is magának követeli, hogy meghatározhassa, kiknek lehet Magyarországon szobrot állítani, kiknek nem, ahogy a közelmúltban Hóman Bálint és Donáth György szobrai esetében a magyar illetékesek árulással vetekvő gyámoltalansága miatt megtehetette. Illetékesink hasonló visszariadása, meghátrálása eseteit és nyomasztó következményeit vég nélkül sorolhatnánk. Azt azonban idézzük fel, hogy a Mazsihisz és a szaporodó zsidó szervezetek dühödt kampányt folytattak a magyar jelkép kerecsensúlyom szobrok ellen, vagy követelték, hogy a Nemzeti Alaptantervben ne szerepeljen Németh László, Szabó Dezső, Tormay Cécile és szellemi önvédelmünket lelkiismereti feladatként ellátó más művészeink, politikusaink. Miféle szellemi önvédelem az, ha nemzet-idegenek kijárhatják, hogy csakis az ő kanonizált dogmáikat ismételtethetjük, s a magyarság létkérdéseiben az ő téveszméiket kell vallani? Végzetes hiba, ha az illetékesek nem látják, vagy úgy tesznek, mintha nem látnák, ami a szemünk előtt zajlik, avagy olyasmit vélnek látni, ami sosem létezett. Az valóságot nem ismerni – hiba, elhallgatni – bűn, s mindkettő megbocsát-hatatlan. Látnunk kell, hogy az uralkodó osztályá vált szabadkőműves-zsidó réteg képviselői kulcspozíciókban vannak, ügynökeik pedig szétszórva minden szinten, nem egyszer nemzetinek, vagy katolikusnak, reformátusnak álcázva. A történelem tanulsága szerint ez az értelmetlen és kíméletlen nyomulás csakis közös tragédiához vezethet. A telhetetlenség, a mohóság, mindenki más háttérbe szorítása, lenézése, kizsákmányolása sok szenvedést okozott a zsidó népnek. Itt az ideje más utat választani, elkerülni a további kálváriát.

Ma azonban ennek a kilábalásnak még alig van jele, ezért ki kell mondani, hogy amennyire ésszerűtlen és felháborító a Tett és Védelem, valamint más nemzetidegen szervezetek dúlása, ugyanannyira ésszerűtlen és felháborító, hogy mindennek ellenére **pénzügyi, jogi és politikai kormányzati támogatást élveznek, ahelyett, hogy tiltanák a magyarellenes tevékenységüket.** Ugyanakkor a kisebbségek és a másságok szellemi, sőt egyre erőszakosabbá váló magyarellenes hadakozásával szemben kialakult fenyegető helyzetben alulról indult kezdeményezésből kinőtt Magyar Gárda önvédelmi szervezetet viszont betiltják. Mivel elfogadott politikai jelszó, hogy kormányozni az emberekkel együtt kell, tartsuk is be. A betiltók hivatkozhatnak akár helytállónak tetsző jogi normákra, vagy bármi másra, de azokat felülírja a tény, hogy **a nemzetnek joga van az önvédelemre, s kormányait nem azért emeli maga fölé választás út-**

ján, hogy ezt megtiltsák neki. Különösen, amikor olyan kiszolgáltatott helyzet áll elő, hogy a rendszerváltással hatalomra került pártok az általános hadkötelezettséget megszüntetik, s ugyanakkor még zsoldosok és külföldi fegyveresek szolgálatba állításától sem riadnak vissza, katonáink pedig idegen országokban szolgálnak még idegenebb érdekeket. **Ha nemzetünk uralná múltját és jelenét, mindez magától értetődően, eleve a helyére kerülne.** És akkor bizakodóbban tekinthetnénk a jövőbe.

A nemzetállamokban, ahol az államalkotó többségi nemzet sorskérdésekben nemcsak nem engedi át a döntést senkinek, hanem céltudatosan él természetes jogaival, mindez magától értetődő megkérdőjelezhetetlen gyakorlat. **Az a politikai, szellemi, etnikai, vagy más természetű klikk, vagy szervezet ugyanis, amely képes uralni nemzetünk múltját, azaz célzatosan elhallgatni, túlhangsúlyozni, meghamisítani a történelmi tényeket, s e szemléletet átültetni a tudományos élettől kezdve a napi politikán át a tankönyvekig mindenbe, azaz szellemi diktatúrát gyakorolni, az uralja a jelent és uralni fogja a jövőt is.**

Ha hagyjuk.

A nemzethez megtagadhatatlanul, s elszakíthatatlanul hozzátartozó szellemi önvédelem és honvédelem tehát csak akkor teljesíti küldetését, ha mindent átfog, tudatosan, felelősen, meggondoltan és szüntelenül kiterjed a társadalmi tevékenység valamennyi területére, feltétlenül és hangsúlyosan beleértve a törvényhozó, igazságszolgáltató és végrehajtó hatalmat. Ezúttal azonban összpontosítsuk vizsgálódásunkat a pedagógusok közelmúltbeli mozgolódására. Megéri, s a helyzet meg is követeli, mert beszédes példa rá, hogyan előzhető meg szellemi önvédelmünk kibontakoztatása, miként lehet félrevezetni értelmiségünk egy részét.

A látszólag a semmiből előtűnt Pukli István, a zuglói Teleki Blanka gimnázium igazgatója, a fonák hangzású „Tanítanék” Mozgalom vezetője, „a pedagógusok” nevében, a KLIK hibáira hivatkozva, kockás kokárdás (kockárdás, ahogy ők maguk nevezték) ellenrendezvényt szervezett március 15-re, egyaránt megszenségtelenítve nemzeti megemlékezésünket és jelképünket. Magyar érzelmű tanáremberben ily nemzetellenes cselekedet fel sem merülhetett volna. Egyre teljesíthetlenebb és mindinkább politikai feltételeket állított a kormány elé, sőt többször is ultimátumot adott a miniszterelnöknek és a köztársasági elnöknek azzal, hogy az általa megszabott határidőig kérjenek bocsánatot azoktól, akiket megbántottak, ellenkező esetben országos munkabeszüntetést tartanak, majd tovább lépnek a polgári engedetlenség útján. Pukli úr egyrészt túlértékeli a történelemben betöltött szerepét, másrészt senki el nem hiszi, hogy mindez az ő, vagy a magyar pedagógusok agyából pattant ki.

Tagadhatatlan, hogy a KLIK, vagy a kormányzat részéről (az ijesztő elnevezésű EMMI mamutminisztérium képtelen szerteágazó ügyei kellő kezelésére) születtek megkérdőjelezhető döntések. Első lépésként azonban ki kellene deríteni, hogy ezeket kiknek a nyomására foganatosították. Nem tervszerű ellenzéki kártevással állunk-e szemben ezúttal is? Olyan

szégyenletes helyzet kialakításának fényében ugyanis, hogy az iskoláknak krétára sem jut pénze (miközben az egyenlőbbek és a hozzájuk dörgölődzők dúskálnak a javakban), nem kizárt a tudatos aknamunka sem. Az utólagos elemzések elég egyértelműen utalnak is rá, hogy a szervezők, tiltakozók és tüntetők között a legkevesebb a pedagógus volt. Viszont ott voltak az ellenzéki kártevők és ügynökeik. E módszer jellemzi az álbaloldali és neoliberais pártokat; provokálnak, nehézségeket támasztanak, zavart okoznak, majd gátolják a kormányt mindezek kijavításában. A kormány illetékesei azonban készek voltak a hibák orvoslására, s a követelések megtárgyalására. Ám a „Tanítanék” a kockás ingen és a kockárdán kívül mindent kereken megtagadott, leleplezve valódi céljait és értelemszerűen azt is, hogy kik állnak mögötte. Nyilvánvaló, hogy az ellenzéki pártok szervezik és tüzelik. Különösen azt is számításba véve, hogy az elmúlt időszakban a kormány közismerten igyekezett gondoskodni a pedagógusokról, s elérni, hogy megkapják a társadalmi elismerést.

A „Tanítanék”-tagozatos „pedagógusok”, ha szétnéznének az országban, de legalább a saját környezetükben, valóban találhatnának jó okokat a tiltakozásra.

Kezdhetnék rögtön azzal a szakmájukba vágó, a nemzet sorsát döntően befolyásoló elrettentő esettel, hogy az MSZP-SZDSZ kormány privatizálta a tankönyvkiadást, ami így külföldi kézbe került. Téveszméktől hemzsegő, s kifejezetten magyarellenes tankönyvek is születnek. Egyetlen tantárgyból néha féltucatnyi. Talán nincs is másik ország, ahol meg mertek tenni ilyen hazaáruló lépést. Hitelesebbek lennének, ha ez ellen emelnék fel a szavukat. Mivel azonban **e szellemi önvédelem szempontjából leglényegesebb, tartós és valós oktatási problémát képtelenek még megemlíteni is**, nemcsak kétes politikai, hanem gyengus szakmai bizonyítványt (s bizony hitványt) állítanak ki magukról. Ráadásul a 12 pontjukban e helyzetet tovább súlyosbító szabad tankönyvválasztást követelnek.

Árulkodóan képmutató a tény is, hogy követeléseiket éppen 12 pontban fogalmazták meg, amivel valószínűleg márciusi ifjaknak akartak látszani. Ám ezzel még hiteltelenebbekké váltak. Bizonyos ugyanis, hogy nem 12, hanem több, vagy kevesebb követelésük van, csak az esemény dátumához igazodva szándékosan 12-t hoztak ki. És milyen 12-öt! A szakmai ellenőrzés felfüggesztése, a közismereti tantárgyak csökkentése (A tananyag indokolatlan leépítése mellett a tornaórák ellen is hadakoznak. - Magyar fiatal legyél minél butább és satnyább!) Új alapokra akarják helyezni a közoktatási rendszert, de vajon miféle új alapokra? Attól, hogy valami új, nem biztos, hogy jobb, vagy jó. Példa rá az oktatásunkat szétverő bolognai rendszer, amelyet Bolognában be sem vezettek, vagy a teszt-vizsgáztatás, amely nem a tudásra, hanem valami megfoghatatlanra épül. Pukli úr holland és finn modellt is emleget, de a magyar hagyomány nem jut az eszébe. Elfelejteti, hogy a néptanító fogalom volt, s tisztelet övezte. Sárospatakon, Pápán, Hajdúböszörményben, Karcagon, s természetesen Budapesten és más városainkban pedig neves szakemberek és tudósok tucatjait kinevelő, legendás tanári karral rendelkező többszázéves

gimnáziumok működtek. Nemcsak tudást adtak, hanem munkaszeretetre, tisztességre, az alma mater szeretetére, lokálpatriotizmusra, hazafiasságra **neveltek**. E hagyomány felújítása szolgálná a nemzet érdekét.

Azt is jogosan követelhetnék, hogy az oktatásban és a nevelésben ne EU, vagy párt- és hatalmi, de még csak ne is jövődöntő munkaadói szempontok döntsenek, hanem a nemzet érdekei, magyar nemzetstratégia szempontjai, s a NAT ne csak elnevezésében, hanem ténylegesen **magyar nemzeti** alaptanterv legyen. Ám pont ez az, ami a legtávolabb áll tőlük. Pedig ma az oktatás elszakadóban van a nemzeti igényektől, **az erkölcsi és a hazafias nevelés megszűnt**. Minél magasabb szintű az oktatási intézmény, annál inkább ez jellemzi. Ez ellen kellene harcolniuk.

Ha a szívükön viselik a nemzeti oktatás sorsát, tudniuk kellene, hogy a szellemi honvédelem hihetetlenül fontos, mindenkivel, főleg a jelenlegi EU-val, s általában Nyugattal szemben. Ám ők Nyugattal együtt a „Saul fia” pártján állnak (Nekünk viszont a Lovasjász tetszik). De még arról is elvitatkozhatnának, helyeslik-e, ha e nemzetünktől távol álló témát feldolgozó film három alkotója is Kossuth-díjat kap, míg a Lovasjász egy szerény díjat. Helyteleníthetnék, hogy a „Saul fiát” ingyen erőszakolják rá a közönségre – főleg éppen a pedagógusok keze alatt lévő tanulóifjúságra – annak meg örülhetnének, hogy a Lovasjászra fizetés mellett is tódulnak a nézők. Ellenségeink évszázadok óta ilyen és hasonló ármánykodással igyekeznek szétverni népi-nemzeti önbecsülésünket, önismeretünket, alkotókészségünket, minek következtében a nemzeti oldalon sok az iránytévészett, a kishitű, az elkeseredett ember, s ebben a szellemtelenségben akarják nevelni a mai fiatalokat.

„A pedagógusok” rászólhatnának a Magyar Tudományos Akadémiára is, hogy Széchenyi felfogását követve szellemi önvédelmi ügyosztályként működjön, nem pedig a szellemi önfeladás minisztériumaként. De kifogásolhatnák azt is, miért folyhat évszázadokon át történelemhamisítás, vagy **miért nincs magyarságkutatás?** Miért akadályozzák Petőfi Barguzinban talált csontjainak azonosítását? Attól tartanak, hogy az immár megszámálhatatlan zsidó emlékmű mellett végre keletkezne egy szellemi önvédelemre hívó magyar ereklye is? S ha mindennek okát maga az MTA sem tudná, felhívhatnák a figyelmét rá, hogy a kulcspozíciókat ott is az idegen gyökerű egyenlőbbek foglalják el. Zuglóból ez nem látszana, vagy csak a „Tanítanék” nem akarja látni?

Felemelhetnék a szavukat az ellen is, hogy a „magyar” történelemtanárok honlapja hamisításnak tartja a magyar rovásírást, becsmérli történelmünket. (Nekünk viszont tetszik, hogy a Nagy-kunságban a városhatárokön rovásírással is kiírják a település nevét, s a rovásírás kezd népszerűséget nyerni). Arra is törekedniük kellene, hogy ne csak tanítsák a történelmet meghamisítatlanul, hanem történelmi szellemben neveljék is a diákokat.

Megszólíthatnák az egyházakat is az oktatással kapcsolatban, ám nem teszik, ellenkezőleg, örülnek az egyébként érthetetlen hallgatásuknak. Mi több, a 12 pontjukban **kikelnek az erkölcs és hittan, az egyetlen olyan tantárgy ellen, amely valamelyes tartást kölcsönözhet a**

fiataloknak. Kifogásolhatnák, hogy nem folyik szellemi küzdelem azon téveszme ellen, hogy a muszlim betolakodók befogadásával antiszemitizmust is importálnak. Ennek ugyan semmi jele, holott a muszlim betolakodóknak jó oka lenne az antiszemitizmusra, hiszen éppen az amerikai-izraeli politika úzi el őket a saját hazájukból. Ám nemhogy nem fordulnak bajuk okozói ellen, hanem az ő ösztönzésükre vívják egyre véresebb harcukat az európaiak, s a kereszténység ellen. Kering olyan téveszme is, hogy semmi bajunk az iszlámmal, csak a szélsőséges híveivel. A „pedagógusoknak” minderről gyanúsán sincs mondanivalójuk. Szerencsére születtek elemzések, amelyek kimondják, hogy vallásháború is folyik, s rámutatnak, hogy a Korán – akárcsak a Talmud – kifejezetten arra ösztönzi híveit, hogy a más vallásúakat ellenségüknek tekintsék, alkalmazzák az erőszakot és az önpusztítást, s a gyakorlat mutatja is, ez az iszlám igazi arca. Nem mi tehetünk róla, hogy az erőszak összeférhetetlen az Újszövetséggel, ám előírás az iszlámban. Hívei naponta bizonyítják, hogy még a Merkel-Junker féle „újeurópai” erkölcsöt sem ismerik el, csak az erőből értenek. Ezért a hasonló erőltetetten jóindulatú, azaz „politikailag korrekt” nézetek a szellemi önvédelmünk szempontjából kifejezetten kártékonyak. Mint ahogy az a vélemény is, hogy nekünk csak kulturálisan kell homogéneknak maradnunk, etnikailag nem, hiszen ez eleve a már betelepültek és az új betolakodók, azaz a megbukott multikulturizmus, végső soron a nép leváltásának elfogadását feltételezi. A „Tanítanék” politikai célja tehát egyértelműen kiderül abból, hogy e kérdésekben az ellenzéki pártok álláspontjára helyezkedik, ami félreérthetetlenül utal a mozgolódás eredetére. De utal másra is: azt sem veszi észre, hogy az uszítói hatalomra kerülése esetén a kitzasztottak táborában a pedagógusok ismét az elsők között lennének, ahogy voltak is az MSZP-SZDSZ koalíció idejében.

Foglakozhatnának azzal is, hogy szomszédaink a magyar kisebbségekkel kapcsolatban még a Trianoni szerződés rendelkezéseit sem tartják be. Az érdemtelenül javadalmazott országok még az anyanyelv használatában is akadályozzák a magyar kisebbségeket. (Az egyik nagyobb terület kapott meg országunkból, mint amennyi nekünk megmaradt. A másikkal mi adtunk területet, lakosságot, de még fővárost is. A harmadik is érdemtelenül kapott jelentős területet, amelyet törvénytelenül átjászott másoknak. A háború kirobbantására okot adó is megkapta az egyik legértékesebb területünket. De még a volt szövetségesünk is igényt tartott kárunkra történő területi javadalmazásra. S a szabadkőműves befolyás alatt álló Európa és USA hozta meg az igazságtalan, nemzetgyilkos döntéseket.) Teszik ezt minden társadalmi rendszerben. A másik eszközük a megosztás. Ahol csak lehet, két, vagy több magyar szervezetet hoznak létre, nehogy egységes, erős magyar képviselőt kerüljön be a törvényhozásba. Nos, éppen a nyelv és a képviselőt lenne képes a lelki összetartásuk, szellemi önvédelmük fenntartására.

Tovább lépve a nemzet sorsát mindinkább befolyásoló legégetőbb problémakörre, a „Tanítanék” pedagógusai miért nem emelik fel hangjukat az ellen, hogy a háttérhatalom, az egyenlőbbek kulcspozíciókba befurakodott ügynökei az illetékes kormányzervek egyre gyanúsabb tehetetlenség-

gét és gondatlanságát kihasználva, **arra kényszerítik a tanárt, diákat egyaránt, hogy egy idegen nép történelmének egyetlen eseményére, a holokausztra fordítsák a fő figyelmet, ne pedig a magyar történelemre.** Vérlázító, hogy e ránk erőszakolt holokauszt műkultusz a Pázmány Péter Egyetemen már kötelező tantárggyá vált. Olyan szélsőséges magyarellenes akcióhoz is vezetett, hogy valakik már a Hunyadi László operába is a holokausztra emlékeztető bőröndökbe csomagolási elő- és utójátékot iktattak be, és vég nélkül lehetne sorolni a magyarellenes orvátadásokat. Az önellentmondásos nemzetidegen ideológia bebeszélése helyett őszinte és nyílt magyarságra kell ösztönözni tanárt, diákat egyaránt. A nevelés és az oktatás hangsúlya a nemzeti elemre, ne pedig a nemzetidegen érdekeket kifejező **hamis büntudat** elültetésére essen, hogy **tanár, diák egyaránt a nemzeti érdekeket minden helyzetben első helyre tevő, a kormányzást segítő politikai erővé váljon.** Ezért a „Tanítanéknak” amiatt kellene tiltakoznia, hogy a holokausztról az egész társadalom naponta hall, százával gondolnak ki évfordulókat, de Petőfi, Ady, Arany, Vörösmarty, Veres Péter, a nép-nemzetben gondolkodó művészeink és politikusaink évfordulóiról alig esik szó, sőt kifejezetten feledtetni igyekeznek őket. Budapesten, de más városokban is lépten-nyomon holokauszt emlékművekbe ütközünk, mintha az lenne a magyar nemzeti történelem fő és egyetlen eseménye. Az Óbudán nemrég kialakított kellemsen modern Graphisoft irodapark legközpontibb helyén nemrég kormány- és pártvezetők jelenlétében hatalmas hivalkodó emlékművet avattak egy Briz nevű zsidómentő spanyol diplomatának, akinek már eddig is volt Budapesten emlékhelye. Ám sem a telhetetlenség, sem a szolgálalkúság nem ismer határt, ezért még az itt futó Jégtörő utcát is átkeresztelték az ő nevére. **E teljesen új városrésznek semmi köze a holokauszthoz,** sem a fasiszta Franco-rezsim diplomatájához, a műtárgy pedig kifejezetten rontja a városképet, s ellensúlyozza az ott méltón büszkélkedő Rubik-kocka emlékművet. **Miért és kik engedélyezték ezt az ezeregyedik holokauszt emlékhelyet? Ismét a nemzetidegen tolokodás és a mértéktelenség és újfent a meghátrálás előtte.**

Ha továbbra is hagyjuk, hogy az ifjúságot a szellemi önvédelem helyett a holokauszttal és kozmopolitizmussal oltsák be, nem lesz magyar megmaradás, de hiábavalónak bizonyulnak a kormány egyébként támogatandó népesedési programjai is. Mi több, a közéletben és a hírközlésben minden nap a holokausztról szóló megalapozatlan és jogosulatlan intelmeket, hamis vádakot vágnak a fejünkhöz, a magyar sérelmekről pedig nem lehet szólni, mert a nemzetietlen egyenlőbbek és kiszolgálóik lerasszistáznak bennünket. A magyar pedagógusoknak, a lélek mérnökeinek, a magyar felvirágzást szolgáló szellemi önvédeleméhez ne az legyen az irányelv, hogy a kormány- és ellenzéki pártok, tudományos intézetek, kisebbségek és másságok, a napi politikai igényeik szerint válogatnak múltunk eseményeiből és szereplőiből. Magyar hőseink, áldozataink, kiemelkedő vezetőink, művészeink, sportolóink emlékeiről ne feledkezzünk el akkor sem, ha a hozzánk betelepült, betolakodott kisebbségek, vagy másságok, a belső bitangokkal összefogva ezen dolgoznak. Arra is mindenkinek töre-

kednie kell, ne alakulhasson ki olyan benyomás sem, hogy az Országgyűlés és a kormány nagyobb figyelmet szentel, és több költségvetési és azon kívüli pénzt áldoz a holokausztra, mint a magyar nemzeti szellemi önvédelemre, ha ez utóbbi egyáltalán szerepel a költségvetésben. Bárhova tekintünk, egyre inkább az idegen és a természetellenes uralkodik a magyar és a természetes helyett. Európa napjainkban megtapasztalja, hogy a párhuzamos társadalom nem lehet békés természetű. A betolakodó muszlimok is áldozatok, de az európai nemzetek nem áldozhatják fel önmagukat értük akkor sem, ha megvadult kozmopolitáik Európa szétverésére törekednek. **Nos, az Európában most létrejövő párhuzamos társadalom nálunk már rég valóság.** Elhallgatott valóság. Mindig azok hallgatták el, akiket a nemzet éppen ennek megakadályozására választott meg. Ezért a „Tanítanék” állítólagos pedagógusainak azokat kellene bocsánatkérésre felszólítani, akik naponta sértegetik a magyar nemzetet, s eltitkoltan folytatják az idegenszívű egyenlőbbek betelepítését. Miért nem teszik? Közelebb állnak azokhoz, vagy talán ők maguk is odatartoznak?

És miért nincs egyetlen tiltakozó magyar hang sem? Baljóslatú, elgondolkodtató, s főleg figyelmeztető. Már ennyire kiirtották volna belőlünk az emberi józanságot? E kikényszerített gyakorlat szinte törvényt szül? Egy másik nép gyászát tiszteletben kell tartanunk (akkor is, ha a mi trianoni gyászunkat ő nem tiszteli), ám nem lehet saját nemzeti kánonná emelni. Ez annyira nyilvánvaló, hogy nemcsak csodálkoznunk kell rajta, hanem fel is kell háborodnunk. Ugyanakkor látnunk kell, hogy mindezt azonban nem a mi pedagógusaink idézték elő; ők is csak áldozatok. Ám az a körülmény, hogy a „Tanítanék” mindezek felett nemcsak szó nélkül elsiklik, hanem súlyosbítja őket – politika a javából, s majdhogynem akadálytalanul érvényesül is. Mert az illetékesek hagyják, de ismerjük el, mi magunk is hagyjuk. **A szellemi önvédelem alapvető követelménye, hogy az igazságot minden körülmények között mindenkinek és mindenkor ki kell mondani. Ha nem nevezzük nevükön a dolgokat, nem is tudunk eligazodni közöttük.** E vonatkozásban máris túl sok, és még több lesz a pedagógusok tennivalója, ám erre sem terjed ki a „Tanítanék” figyelme, és sajnos, az illetékesek sem figyelmeztetnek rá.

A nemzet sorsa szempontjából kulcskérdés az ifjúság: a következő korosztályok megszülése, s a nemzeti lét biztosítására alkalmassá nevelése. **Ha ez nem történik meg, vagy nem magyar szellemben történik – ahogy jelenleg folyik – nincs magyar megmaradás!** Ezért a „Tanítanék” kigondolóinak és vezéreinek azzal kellene foglalkozniuk, amire hivatottak: tanítani és nevelni hazafias szellemben. Erre még csak utalást sem hallunk tőlük. Nem érdekli őket az sem, hogy nincs országos ifjúsági szervezet, amely foglalkoztatná, irányítaná, nevelné a fiatalokat hazafias szellemben, s nem utolsó sorban pozitív irányba csatornázná az energiájukat. A pártok és az egyházak **saját** ifjúsági szervezetei ezt nem pótolhatják, a felújított cserkészlet is bukdácsol. Ezért a fiatalság energiája sokszor romlásban kábítószer élvezetében, túlfűtött szexualitásban, bűnbandákba szerveződésben, aljas, züllött életmódban, ifjúkori civilizációs betegségekben, a pénz utáni hajszában, a társadalom iránti közönyben és az önmeg-

valósításban, továbbá sok más negatív jelenségben nyilvánul meg. Nemzetellenes cselekedet volt, hogy az MSZP-SZDSZ koalíció felszólította őket, el lehet menni az országból. Sokan el is mentek, és mennek ma is. A KSH adatai szerint 2015-ben 33.000 képzett magyar fiatal hagyta el az országot. Mégis azt halljuk, ez csak fiatalos kalandvágy, gond akkor van, ha nem jönnek vissza. **De nem jönnek vissza, mert őket már nem nevelték a szülőföldre ragaszkodásra**, ezért ez a gond égetőbb annál, mint ahogy az illetékesek kezelik. Az igazi pedagógusoknak ezzel is törődniük kellene.

Végül, legalább halvány fogalmuk lehetne arról, hogy az érdekérvényesítéséhez a konkrét helyzetet helyesen kell felmérni. Pontosan meg kell tudni ítélni, **mikor, mit és kivel szemben követelhetünk**. Ehhez feltétlenül figyelembe kell venni, hogy milyen társadalmi és szövetségi rendszerben élünk, mi ezek célja és természete. Azt is, hogy e két rendszer mennyire és miben köti meg a mindenkori kormány kezét, s ennek következtében milyen reális követeléseket lehet vele szemben állítani, **ám azt is, hogy miben szorul a segítségünkre**. Ez utóbbi még csak fel sem merül. Ha mindezt konkretizáljuk, csak az állapítható meg, hogy „a pedagógusok” nem állnak a helyzet magaslatán. Tudniuk kellene, hogy ez a kormány a tőkés rendszer szülötte, tőkés szövetségi rendszer tagjai vagyunk, ezért ugyanolyan, mint e rendszerek, s ilyen maga a társadalom, és benne a pedagógusok. E rendszerben az érdekvédelem, az önvédelem, a honvédelem nem sorolható a kedvenc tárgyalási tematikák közé. A nemzetállamok elleni harc fő célpontjai nem a tapasztalt és megállapodott idősök, vagy a középkorúak, hanem a befolyásolható fiatalok. A befolyásolás fő megtestesítői a pedagógusok, ezért az ő szakmai gyengítésük, politikai elbizonytalanításuk, szellemi félrevezetésük, valamint a meggyökeresedésüket gátló folyamatos áthelyezésük és létbizonytalanság keltése hihetetlenül fontos a háttérhatalom és a szolgálatában álló egyenlőbbek szemében. Mindez folyik is gőzerővel. Következménye, hogy ma már inkább csak oktatnak, példát nem tudnak mutatni, a lokálpatriotizmusra, s az alma mater szeretetére, emberré nevelésre egyre kevésbé képesek, hiszen a többségüket már nem is ebben a szellemben nevelték, s feletteseik sem várják el tőlük.

Szívleljük meg Bójte Csaba atya figyelmeztetését: *„Én nem a bevándorlóktól félttem Európát, hanem a lagymatag keresztényektől. Az a természet rendje, hogy az a népcsoport, amely vegetál, amely nem alkalmas rá, hogy az életet továbbvigye, elsorvad, kihal, lehúzzák a lefolyón, és a helyüket elfoglalják azok a népek, amelyekben van életerő, lendület, bátorság. ... A mai Európa langyos állóvíz, ahol sok ember egyik legfőbb gondja a fogyókúra, az alakformálás és értéktelen, csillogó kacatok gyűjtése, a testet, lelket megrontó élvezetek utáni hajsza. ... Ne magunkra aggatott címkékkal jelezzük, miben hiszünk, hanem legyen gerincünk, jól definiált értékeink, amelyekhez tartjuk magunkat. Ne nyafogjunk, hogy de nehéz a feladat, hanem küzdjünk. ... Nem lehet folyamatosan félrevert harangok zajában élni, ezért nyugtassuk meg magunkat, s arra összpontosítsuk erőinket, ami a feladatunk. Jókedvvel, örömmel, gyermekekkel tölt-*

sük meg a Kárpát-medencét, mert az ország mindig azé lesz, aki étellel, gyermekkel tölti meg. Ha nem lesz gyermek, a légüres teret a máshonnan jövő emberek töltik be. A demográfiai kérdés az egyik legfontosabb a Kárpát-medencében. Ha ezt nem tudja népünk megoldani, legördül számunkra a függöny.” Ehhez csak azt tehetjük hozzá, hogy **a szellemi önvédelem és honvédelem olyan természetű és horderejű feladat – és annyira történelmi késésben vagyunk a teljesítésével – hogy minden választott és kinevezett szervnek, s minden hazafinak, mindenre és mindenkire tekintet nélkül, központi és kötelező feladatként kell kezelnie.**

E valóban történelmi feladat tudatosításához a nélkülözhetetlenségig fontosak a problémákat bátran feltáró átgondolt írások. Ám nem elég megírni, sem pedig egyszerűen elfogadni, vagy akárcsak lelkesedni értük; magáért az ügyért tenni kell, s ma már nem is keveset. Sikerünk csak akkor lesz, ha mindenki veszi rá a bátorságot és a fáradságot a saját környezetében, s az erőfeszítéseket a nemzeti érzelmű értelmiség összefogja, irányítja, győzelemre viszi. A pártok, úgy együtt, mint külön-külön, a rendeltetésüknél fogva erre képtelenek, de ha felismerik valódi történelmi szerepüket, természetesen sokat segíthetnek. Még többet tehetne a kormány, ha a sokszor nemzetidegen befolyás alatt álló szakmai és egyéb szervezetek kozmopolita törekvéseit és szembenállását megtörné, ahelyett, hogy – feltételezhetően átgondolatlanul – túl sokszor hagyja magát ebbe az irányba sodortatni. Létfontosságú még szigorúbban figyelembe vennie azt is, hogy a Trianon után még sajátunk maradt ősi föld megtartása a magyar parasztság kezében a nemzet túlélésének kulcskérdése.

Mindvégig önmagunk szellemi erejében kell bízunk, nem mások politikai, avagy más természetű segítségével. Mindez nehézzé és sokszor tragikussá tette és teszi szellemi nagyjaink, vezetőink sorsát. E tekintetben ugyanis nemcsak jóindulatot, de megértést sem várhatunk senkitől. Feltehetőleg a múltrendszerbeli szövetségeseinktől sem, s ahogy a tapasztalatok mutatják a jelenlegiektől még kevésbé. Összefogva, minden demokratikus eszköz felhasználásával önmagunknak kell elérnünk, hogy végre teljes biztonsággal uraljuk a jelenünket, s ezzel a múltunkat és a jövőnket is. Még aktívabban kell élnünk a nemzeti konzultációkkal, a népszavazásokkal, s ezekben a kérdésekben is kikényszeríteni a törvényhozó és a végrehajtó hatalomtól a folyamatos és tántoríthatatlan szellemi önvédelmet. Legyen felelős gazdája is, akár egy önálló minisztérium. (Kár volt megszüntetni a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumát. Nyilván nem is volt véletlen, miközben tucatnyi hasonló zsidó intézményt tart fenn a költségvetés). A tehetetlenségre kárhóztató, „fent” és „lent” egyaránt uralkodó „alszik a magyarban a magyar” (Ady) hozzáállás az alapvető és legyőzendő akadály. Annak tudatában, hogy maga az a társadalmi rendszer sem demokratikus eleve, amelyben tiltani lehet, hogy az állampolgárok akár egyénileg, akár együttesen védekezhessenek az ellenük irányuló téveszmék és mesterkedések ellen. Holott minden joguk megvan, sőt hazafias kötelességük szembeszállni az álbaldali, neoliberais esztelenségekkel, az álvallásos szcientológiával, az alattomosan betelepültek és a hangos

betolakodók egyaránt kihívó fölényeskedésével, agressziójával, a könnyöklő kisebbségekkel és másságokkal, a kormányzati elnézés, sőt támogatás és nemzetközi védelem mellett nemzetellenességükkel és természetellenességükkel hivalkodó, s ezért még előjogokat is követelő egyénekkkel és szervezetekkel.

Szolgáljon is mindez figyelmeztetésül kormány- és társadalmi szervezeteknek, pártoknak és egyéneknek. Az ésszerűség, a természetesség, a magyarság tudatos vállalása előtt kell szabad utat biztosítaniuk. Félreérthetetlenül. **A vezető posztokra pályázóktól – pártoktól és egyénektől egyaránt – konkrét választási ígéretként meg kell követelnünk a szellemi önvédelmünk állandó fejlesztését.** Aki nem képes rá, vagy nem bizonyul méltónak, azt ne helyezték felelős posztra, és pedagógus se lehessen.

Akárkik, akármilyen formában, akármilyen jogcímen és erőszakkal próbálják ránk tukmálni, ne üljünk fel annak a neoliberais rögeszmének, hogy a nemzeti önvédelem, a nemzetről gondoskodás és gondolkodás nacionalizmus, vagy rasszizmus. Akik ellenzik a szellemi önvédelmet, beteggé akarják tenni a nemzetet. A velünk született önszeretet az élet szükség-szerű velejárója. Ne hagyjuk magunkat lebeszélni a természetes állapotunkról és indíttatásunkról, higgyünk önmagunknak és bízzunk önmagunkban. Mi sem magától értetődőbb, mint hogy a nemzet a sajátjaival szemben elfogult, velük kivételez, nekik biztosít előjogokat, nem pedig idegéneknek, sőt tiltakozik a nemzetidegen és uralomra törő személyek és téveszmék ellen, mert rákos burjánzásukkal kiszorítanák belőle a lelket. Orvosi leírásokból tudjuk, a rák azért halálos betegség, mert a szervezet immunrendszere elveszíti képességét a sejtek megkülönböztetésére. Az emberi testben sűrűn elindul a rákos burjánzás, de a saját és idegen sejteket megkülönböztető immunrendszer jelzésére a szervezet legyőzi, megsemmisíti. E sejtszintű biológiai önvédelem ugyanazt a szerepet játssza, mint a szellemi önvédelem társadalmi szinten. Az önvédelem a fennmaradás alaphangja, kiiktatása természetellenes állapot, amely nagyon is belátható következményekhez vezet. Az önvédelem a természet alapvető parancsa, a növény- és az állatvilágban is. Ha kissé sántít is, hasonlíthatnánk a hangsebesség feletti repülőgépek ellenség-barát felismerő készülékének a rendeltetésére is, amely nélkül mindenki lőne mindenkire, vagy senki nem lőne senkire. Az immunrendszer leállása a betegségek betegsége, a szellemi önvédelem leállása a nemzet halála. Ha kihagy – mert elhítetik vele, hogy az idegent önmagánál is jobban tisztelnie és szeretnie kell, s ha nem teszi, megbüntetik – a burjánzás győzedelmeskedik felette. A sohasem ártsunk másnak önmagában helyes álláspont abszolutizálása téveszmévé, önfeladássá válik. Nem a csodálója rekeszt ki másokat, hanem őt rekesztik ki, akár a saját hazájában. Ha vakon igazodik hozzá, önmagának árt, amit sem politika, sem vallás nem követelhet meg tőle. Talán a kereszténység is többek között azért lett támadható, mert hajlamos volt ebbe az irányba kimozdulni. („Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel”) Aki

mindennek tudatában van, az okosabb, és ő győz. Az elmondottakra visszatekintve, féltő, hogy az egyenlőbbek ezt jobban megértették, mint mi. Pedig ha a nemzetnek nem működik, vagy akárcsak nem megfelelően működik az önvédelmi reflexe – halálra van ítélve.

A szellemi önvédelem horderejének és természetének szemléltetéséhez végezzünk el még egy gondolati kísérletet. Elvont, ám gyakorlati jelentőségű példaként mérjük fel, mit érhet el a magyar értelmiségi, ha az itt taglaltakhoz hasonló véleményt fejt ki szóban vagy írásban. Mondjuk, száz emberhez eljut az álláspontja. Hetvenen egyetértenek vele. A hetvenből heten szóban, vagy írásban megszólalnak ugyanabban a szellemenben. A láng tehát pislákol, s amikor szükségképpen felnő egy tudatosabb és harcosabb korosztály a tisztító láng fellobban. Ezt túlzás nélkül állíthatjuk pusztán e kis valószínűség-számításra támaszkodva is.

Azt viszont teljes bizonyossággal és hajszálpontosan kiszámíthatjuk, mit ér el értelmiségink, ha ezt nem teszi: **semmit!**

-

* A szerző nyugalmazott nagykövet

- - -

(Megjelent a KAPU c. folyóirat 2016/4 számában)